

Színház FILM Szodalom

Csehszlovák együttes Várpalotán

A csehszlovák hadsereg tánc- és énekegyüttesének pozsonyi csoportja látogatott el hétfőn este Várpalotára, hogy bemutassa a magyar dolgozóknak a szlovák nép táncait, dalait, megismeresse őket a hegyek népének zenéjével, népviseletével.

Elsősorban a legnagyobb elismerés hangján kell megemlékezni az együttes szólistáiról, akik szlovák és magyar dalokat adtak elő, mély átérzéssel. Nemcsak a dalok zenéje, hanem a sikeres kiválasztása, összehangoltasítása is nagy tetszésre talált a közönség körében. Ugyanilyen sikeresnek mondható a táncok összehangolása, különösen a pásztortánc, amely fergeteges tapsra ragadtatta a nézőket.

Az est méltatásánál feltétlenül meg kell emlékezni arról, hogy a szereplőknek sikerült szlovákia hangulatát a színpadra varázsolni. Az először enyhé mélabúval indult dalok átcsaptak a vidámságba, majd megszilárdultak, hogy ismét csöndes akkorddal záruljanak. Szép és megindító volt a betyárdal és a szovjet nép tiszteletére előadott dalok is.

A legnagyobb sikert a táncosport aratta, remekbe szabott táncokkal, melyek mind a középszlóvakiai, mind a felsőszlóvakiai változatban elnyerték a lelkes nézők tetszését.

Külön kell beszélni a zenekarról, mert külön élmény volt. Farkas Jenő zenekarvezetővel az élén művészi

játszót nyújtott. A fuvolás Farkas Béla szólója, a zenekarvezető Farkas Jenő „pacsirta” magánszáma művészi tökélyre emelte a fuvola és a hegedűjátás szintjét. Megkapóan szépen, hangulatosan játszották a magyar számokat, különösen a csárdásokat. Igen jó volt a zenekar hangulat aláfestése, valamint a tánc- és énekszámok kísérése is.

Nagyon szép este volt, izelítőt kapolt Várpalota népe a szlovák nép életéből és ez az izelítő azt mutatta, hogy a szlovákok zenekultúrája, tánc- és énekművészete igen magas fokon áll.

Fő az előrelátás

Két történelmesen rút férfiu egy ház előtt, az utcán elhaladó fehérnépeket nézegette. Amint áldogáltak, egy gyönyörű asszony haladt el előttük.

— No — mondta az egyik férfi — én ennél az asszonynál szebbet életemben nem láttam.

Az asszony kíváncsian megfordult, hadd lám, ki dicséret. Mikor látta minő rút ember magasztalja a szépségét, csipősen ekként válaszolt:

— Bár én is hasznolt mondhaték az úrról.

— Könnyen megeselekedhet kegyelmed — vágott vissza amaz — csak hazudjék, mint én is tettem.

Csipkerózsika Mesebalett Péten

Szombat este a pétérföldi kultúrotthonban 38 gyerek lépett színpadra. A legidősebb 14 éves, a legfiatalabb pedig (két kis apród) 4 évesek voltak. A nagy színházterem zsúfolásig telt nézőkkel. Rendkívül érdeklődéssel, a szülőik szorongó szívvel várták gyermekeik szereplését.

Felgördül a függöny. A színpad csodaszép mesevilága tárul a néző elé. A királynő kertje ez, ahol rózsaszalag, virágok, szökőkút, és a füzessel övezett fő felüdítő romantikája egyaránt fellelhető. A királynő kerti székében szendereg. Alámban kislány jelenik meg előtte. Bol-

dogástól ragyog az arca, de bánatos lesz, mihelyt fölébred, s részsmél a sivar valóságra.

— Mit ér az élet, mit ér a gazdagság, ha nincs gyermekünk. — Emügy kesereg, míg férje, a király, hasonló fájdalomtól üzötten járja az erdőt anélkül, hogy egyetlen vadat is áldozatul ejtene. Udvarhölgyei táncot lejtenek, a bohóc is mindent elkövet eggyellen mosolyáért, de hiába. Elhagyottan lépeget a tóhoz, odahull partjára, és könnyei a vízbe cseppennek. Miközben a parlon sírdogál, koronával a fején kúlp a tóból a békaherceg. Az udvarhölgyek ijedten húzódnak félre, maga a kirá-

DON JUAN

A hét elején a Don Juan című színes, francia-spanyol vígjátékot látták a várpalotai mozi látogatók. A történet főalakja ezúttal nem a daltás Don Juan, hanem annak bárgyú, esetlen szolgája: Sganarelle. Am ez a család kelemes. Nem azért, mivel a hü csatlós gazdjánál is romantikusabb kalandokon megy át, hanem azért, mert ezt a szerepet Fernandel alakítja.

A történetből természetesen nem hiányzik a szerelem, ezúttal azonban nem a lovag, a hűrkedő szoknyavadász, hanem a szolga szívében lobban fel a láng, s ennek a szerelemnek nem csupán a „tárgya” a színész gyönyörű, hanem maga az érzés is tiszta, igaz emberi. Százszor különb, mint az úri csavargók, lovagi szelhámosok önző, hazug, kép-mutató szerelme. Sganarelle nem is fél ezt a gazdája szemébe vágni. S ennél a filmmel az eszmei mondani-való, az együgyű szolga erkölcsi nagyságában mutatkozik meg.

A rendezés kitűnő, a film csupa mozgás, eleven romantika, izgalmas jelenetek váltakoznak, kacagtatóan mulatóságokkal. Aki a filmet megnézte, az feltétlenül szórakozott.

Várpalotai költők versei

ALTATÓ

Aludj kedveském csendesen,
Az álom szép madár,
Lecsukja fáradt szemedet,
S elringat — aludjál.
Lásd, megpihen a gondolat,
Míg az idő halad,
Ágyadnál ülve nézlek én,
Örzöm az álmodat.
Látom arcoskád szendereg,
Pihen rajt minden vonás.
A kedves szöke fejecskéd
Szép selymes szempillád,
Az álomtündér elragad,

Rád most sok csoda vár,
Kék mascautó repít,
Fündermesék birodalmán,
Te csak aludj —
Ne gondoldj semmire másra
Csak az álomra —
A csodaszép madárra
Mely körülteleg,
Elringat — simogat,
Aludj kedveském,
Eberen örzöm álmodat.

Kriszta Mária,

SORSUNK A SORSOD

A párnák között zsenge hajlás;
Almatlanul pihen fekete feje,
Gondos-művű ékszer két keze,
Kis melléből még nem tör sóhajtság.

— A lét számodra még csak nappal és éj,
De két tenger-szemed roppant mélység!
Jön már tavaszod a hangos-nyelvű kék ég,
Szakítsd le tűnő perceit s ne félj.

Mert tovább élnek szülőid Tebenned
S Te örökre élsz szülőidben;
E gyengéd bilincs táncolja életed

Bolygó földünk termékeny területeire,
Sorsunk a sorsod — bátor hullócsillag
S áhitattal nézünk lépteidre,

Tóth Árpád Béla

RÁSZEDÉS

Felöltöm gögős áruhám,
Hogy éjszakás szemed:
Ha már hazudni késő — a
Látszat tévessze meg.

Egyszer egy ember is, aki
Az erdőt járta, s félt:
Fütyült szegény, mert azt hitte,
Hogy nincs más menedék!...
Angyal Andor.

Öt éves a képzőművészeti kör

Öt éves múltira tekint vissza a Péti Képzőművészeti Kör. Az évforduló tiszteletére kiállítás rendeztek, bemutatott a város lakóinak, elért eredményeiket. A kiállítás rendezésekor céljuk az volt, hogy az első lépéstől figyelemmel lehessen kísérni a rajzoló fejlődését. Ezért nemcsak a legkiválóbb munkák kerültek bemutatásra, hanem a műhelygyakorlatok is. Erdekességként a kör vezetője, Ujhelyi Gábor bemutatta az általános iskola VIII. osztályáról készített karikatúra tablót „csendéletét”. Negyven arcképről, negyven jellem tekintetűnk. Az alakok karakirozása az ősi diáksínek megörökítését célozzák. A két felnőtt szerepeltetése csupán a hatást kívánja fokozni.

Az eredmények után röviden szólunk kell arról is hogyan jutottak el ideig. Amikor a XIII-as, XV-ös táb-lák után a kiállított 163 mű bármelyikét is nézzük, mindennemű bizonygatás nélkül arra gondolunk, hosszú utat kellett megtenni, amíg a kusza vonalakat rajzoló kezdetből immár a tájat is festő haladó lett. Itt döbbsen rá az ember igazán, hogy

egy-egy emberi alak, fej megörökítése milyen sok körültekintést, szakértelmet és időt követel. A kivüálló, aki nem ismeri ezt a fáradságos munkát, azt hiszi, egy jól megrajzolt kancsó semmisség, vagy alig több, mint egy divatos sláger megtanulása. Hej pedig, de sok elrontott kancsó előzte meg a jót, milyeri türelem kellett mind a rajzoló, mind az oktató részéről. A napi munka után pihenés helyett gipszfigurát rajzolni, a tanulást estére hagyva, a táj rejtett arcát kutadni, mennyire fárasztó, — igaz: egyszerű szó-rakozás. Van, aki már öt éve tagja a körnek, olyan is akad, aki csak az induláskor a rajzpárról nem ért le a lába —, ma képzőművészeti gimnáziumba készül. Nagy eredmény ez, hiszen aki ma portrét fest, az is a kancsóval kezdte. Céljuk nem az, hogy művészetet neveljenek, erre a főiskola hivatott. Csupán a szemeket nyitogatók, hogy többet lássanak a kör tagjai a világ szépségeiből. Munkaközben kölcsönösen segítik egymást, együttműködésben arra törek-szenek, hogy összel még szebb képeket tudjanak bemutatni.

Nagy sikert aratott Hábi Terike cigánytáncával a „Csipkerózsika” mesebalett előadásán

rálynő is meglepődik. Csönöd van, szinte drámai feszültség jellemzi a várakozást: mi lesz most? Táncol a herceg, majd megáll a királynő előtt, tanácsot ad és jósol. Fűröd meg a tó vizében, s esztendőre megszületik a kis „Csipkerózsika”. A jóslat beteljesül, Határtalan a királynő öröme, hálátáncba lendül vele az egész udvar. A király parancsot ad fényes lakomára, melyre az irigykedő bődö-dik tündért a hoppmester indítványa nem hívják meg. Végéhez közeledik az ünnepség, amikor belép a hivatalos vendég, hogy bosszút álljon.

— Haljon meg! Zárja le testét a koporsó! — kiáltja a vendégek és a gyermek felé. Színes, sokrétű, bonnyodalmakon keresztül szövedék tovább a történet, s mint általában az ilyen természetű mese, fényes lakomával ér véget. Legmegrendítőbb a 3 felvonás zárórésze. A Sevillai borbély zenéjének viharjelene-itt kifogástalanul érvényesült. Igen ötletes volt a színpadi füst megoldása is. Azonban visszatérő hatást kellett a pozitívumok ellenére is, hogy Verdi stretttájára cigánytáncot lejttes a rendező.

A „Csipkerózsika” nagyobb sikert aratott, mint a két évvel ezelőtt bemutatott „Hőfehérke és a hét törpe” című mesebalett. Ez esetben Andersen meséjét Schmall Józsefné dolgozta fel, az ő érdeme — a hibákkal együtt is — kitűnően mondható rendezés, valamint a gyerekek betanítása. Segítőtársak voltak a rendezésben Schmidt László és Szekeres András, akik mindenek előtt az összekötő szövegért kell dicséretben részesíteni. Zenéjét összeállította Horváth István általános iskolai igazgató. — A díszletet Horák István, Pápai János és Nádasdi Ferenc, a jelmezeket részben a szülők, részben pedig a napközi otthon övönöi tervezték és készítették. Köszönet és hála illeti őket, mindazokkal együtt, akik résztvettek a felejtethetlen est műsorának színpadra vitelében. Reméljük, a jövőben is hasonló fáradhatatlansággal nevelik a legifjabb korosztályt a szocialista kultúra szeretetére.

Fodor Gábor,

A vadgalamb és a szarka

A vadgalamb a szarkát kérte meg, hogy tanítsa meg őt a fészekrakásra, mert ebben a szarka igen nagy mester, s olyan fészket tud csinálni, hogy ahhoz héjja, élyü hozzá nem fér. A szarka szívesen elvállalta a tanítást, s fészekrakás közben, míg egy-egy gallyat a helyére illesztett, mindig mondogatta a maga módján:

— Csak így, csak úgy! Csak így, csak úgy!
— Tudom, tudom, tudom! — felelte minduntalan a vadgalamb.

A szarka elhallgatta egy darabig, de utólagára megharagudott. „Ha tudod, csináld!” — s otthagya a fészket fele munkájában.

A vadgalamb azóta sem tudott ebből a mesterségből többet megtanulni.

Tudod-e, miért nem ért a vadgalamb a fészekcsináláshoz, miért rak olyan hitvány fészket, mely csak néhány száraz ágából van összekölva?